

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**Nr. 21.846 van 23 januari 2009
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats:

ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart staatloos te zijn, op 8 oktober 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 8 september 2008 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 11 december 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart staatloos te zijn en verklaart te zijn geboren op 24 november 1956 te Barsun.

Verzoekster verklaart België te zijn binnengekomen op 29 december 2006 en verklaart er zich dezelfde dag voor het eerst vluchteling. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verwerpt de asielaanvraag van verzoekster bij beslissing van 4 juli 2007, verstuurd op 6 juli 2007. Bij arrest van 16 oktober 2007 met nummer 2.643 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster toe te kennen.

Op 18 december 2007 reikt verweerder een bevel om het grondgebied te verlaten uit aan de verzoekster.

Op 18 februari 2008 dient verzoekster een tweede asielaanvraag in. Op 22 april 2008 beslist de gemachtigde ambtenaar van de minister tot de weigering van in overwegingname van de asielaanvraag. Bij arrest van 11 september 2008 met nummer 15.784 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het door verzoekster ingestelde annulatieberoep.

Op 22 mei 2008 dient verzoekster een derde asielaanvraag in. Op 10 juni 2008 neemt verweerder de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Op 4 juli 2008 dient verzoekster een vierde asielaanvraag in. Op 8 september 2008 neemt verweerder de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Dit is de bestreden beslissing die haar dezelfde dag ter kennis gebracht wordt. De beslissing is als volgt gemotiveerd:

“Overwegende dat betrokkene op 29/12/2006 een eerste asielaanvraag indiende; door het Commissariaatgeneraal voor de vluchtelingen en staatlozen (CGVS) op 09/07/2007 een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' werd genomen omdat er geen geloof kon gehecht worden aan haar asielrelaas; de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) op 16/10/2007 de beslissing van het CGVS bevestigde; betrokkene op 18/02/2008 een tweede asielaanvraag indiende die op 22/04/2008 door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) werd afgesloten met een beslissing 'weigering van in overwegingname van een asielaanvraag'; betrokkene op 22/05/2008 een derde asielaanvraag indiende die op 10/06/2008 door de DVZ werd afgesloten met een beslissing 'weigering van in overwegingname van een asielaanvraag'; betrokkene op 04/07/2008 een vierde asielaanvraag indiende; betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 5 (vijf) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 51/8 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet) en van de

artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna verkort Wet van 29 juli 1991).

Na een theoretische uiteenzetting van de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht meent verzoekster dat zij naar aanleiding van haar vierde asielaanvraag wel degelijk nieuwe elementen heeft aangebracht, meer bepaald dat verweerder onvoldoende rekening heeft gehouden met het recent ontvangen geboortebewijs van verzoeksters echtgenoot dhr. H.A. waar haar zoon A.H. naar verwezen had.

Daarenboven beklemtoont verzoekster dat de problemen waarvoor zij Irak ontvlucht is nog steeds bestaan, met name dat haar echtgenoot en zoon in Irak vals beschuldigd worden van illegale wapensmokkel waardoor zij noch in Azerbeidzjan noch in Irak een normaal en veilig leven zal kunnen leiden.

Verzoekster betoogt dat het door haar zoon A.H. bijgebrachte geboortecertificaat, bewijst dat de origine en de geboorteplaats van haar echtgenoot dhr. H.A. in Syrië gelegen is en dat hij een (etnisch Armeens) christen is. Verzoekster meent dat de verweerder ten onrechte het belang van dit geboortebewijs onderschat, gezien hun eerste asielaanvraag ondermeer werd afgewezen omdat zij geen identiteitsdocumenten kon voorleggen. Zij verwijt verweerder ten onrechte te hebben gesteld dat verzoekster geen nieuwe gegevens zou hebben bijgebracht, minstens had verweerder de door verzoeksters zoon A., tijdens diens gehoor diezelfde dag, aangehaalde elementen moeten vermelden in de bestreden beslissing.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet stelt dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan ze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij die had kunnen voorleggen en waaruit blijkt dat zij een gegronde vrees voor vervolging kan laten gelden zoals bedoeld in de Conventie van Genève of een reëel risico loopt op ernstige schade zoals vervat in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Waar verzoekster betoogt dat zij wel nieuwe elementen heeft aangebracht, erop wijst dat de problemen waarvoor zij Irak heeft verlaten nog steeds bestaan en er onvoldoende rekening gehouden werd met de door haar zoon bijgebrachte stukken voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624). Onderzoek van de materiële motiveringsplicht vergt in casu een onderzoek van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Uit deze bepaling volgt dat de nieuwe gegevens betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. Teneinde te kunnen besluiten tot het al dan niet aanwezig zijn van “nieuwe gegevens” dient de gemachtigde van de minister de aangehaalde gegevens te toetsen aan de voorgaande asielprocedures van verzoekster en het relaas dat zij aldaar naar voor heeft gebracht.

Uit de eerste asielprocedure blijkt dat de asielaanvraag van verzoekster niet werd aanvaard en aan haar noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend omdat er geen enkel geloof kan gehecht worden aan haar verklaring als zou zij daadwerkelijk in Irak gewoond hebben en aldus wordt er ook geen geloof gehecht aan haar vluchtrelaas dat zich volledig in Irak zou afspelen. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststelling dat verzoekster geen Arabisch kent terwijl zij beweert bijna twintig jaar te hebben gewoond in een regio waar Arabisch de voertaal is en haar algemene en geografische kennis van de regio uiterst beperkt is. Bij arrest van 16 oktober 2007 met nummer 2.643 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster toe te kennen. Uit dit arrest blijkt dat : *“aan verzoeksters bewering dat zij sinds 1988 in Irak woonde wordt derhalve geen geloof gehecht. Bijgevolg kan dan ook geen geloof worden gehecht aan verzoeksters vluchtrelaas dat zich immers volledig in Irak zou afspelen. Ter ondersteuning van haar identiteit legt verzoekster enkel een originele geboorteakte neer.”* Dit is de essentie van de beslissingen betreffende haar eerste asielaanvraag.

Ter staving van haar asielrelaas ter gelegenheid van haar vierde asielaanvraag verklaarde verzoekster op de vraag welke de nieuwe elementen zijn die verzoekster aanbrengt voor haar nieuwe aanvraag, het volgende:

“Ik heb geen land en geen plaats om naar terug te keren. Ik kan onmogelijk mijn hele leven zonder enige documenten blijven zwerven tussen Azerbeidzjan, Irak, België, etc.

Wij zijn het leven in België reeds gewoon. Wij studeren Nederlands. Mijn kinderen kunnen in België naar school gaan. In andere landen kregen zij deze kans niet.

Mijn kinderen en ik zijn in staat om zelf te gaan werken. Wij willen niet dat de Belgische staat voor ons betaald. Wij willen ons eigen geld verdienen.

Mijn man is ernstig ziek. Hij heeft constante verzorging nodig en kan dus onmogelijk reizen.

Ik wil mij een volwaardig persoon voelen en dit kan enkel als ik documenten heb.

Ik sluit mij aan bij het interview van mijn zoon. Hij heeft ook documenten van mijn man voorgelegd.”

Verzoekster houdt aldus vast aan haar oorspronkelijk asielrelaas en stelt dat ze wil werken, haar man ernstig ziek is en verwijst naar het interview van haar zoon, die documenten van haar man zou hebben neergelegd. Uit het administratief dossier blijkt dat zij deze documenten betreffende haar man niet zelf neerlegt, doch zich beperkt tot een verwijzing naar het interview met haar zoon. Uit arrestnr. 21.847 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat verzoeksters zoon een geboortebewijs van zijn stiefvader, verzoeksters echtgenoot en een brief van zijn advocaat heeft neergelegd en dat deze terecht door de gemachtigde van de minister niet als buitengewone omstandigheid werden aanvaard, daar de kern van de afwijzing van het asielrelaas de ongeloofwaardigheid betreft dat verzoekster sinds 1988 in Irak verbleven heeft, gelet op haar zeer beperkte kennis van Irak en niet de geboorteplaats van verzoeksters echtgenoot. Verzoekster maakt het niet aannemelijk dat zij nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft aangebracht waarmee verweerder geen rekening heeft gehouden. De verweerder kon derhalve naar recht en redelijkheid besluiten dat verzoekster geen nieuwe gegevens heeft aangehaald. De bestreden beslissing steunt derhalve op ter zake dienende, deugdelijke afdoende en pertinente motieven zodat noch de motiveringsplicht noch artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet geschonden werden.

Verzoekster geeft nog een theoretische uiteenzetting over het feit dat kandidaat-vluchtelingen dienen te kunnen genieten van het voordeel van de twijfel en over de regels van de bewijslast, maar toont hiermee niet aan dat het bestuur ten onrechte heeft geoordeeld dat de aangebrachte elementen niet nieuw zijn en er uit deze elementen geen ernstige aanwijzingen kunnen afgeleid worden voor het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing steunt derhalve op ter zake dienende, deugdelijk afdoende en pertinente motieven. Een schending van de materiële motiveringsplicht of artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin wordt een manifeste beoordelingsfout bewezen.

Verzoekster kan ook niet gevolgd worden waar zij stelt dat er sprake is van een schending van het principe van een goede rechtsbedeling en van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoekster onderbouwt haar grief immers met de stelling dat het bestuur het dossier had dienen over te dragen aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen aangezien een verdergaand onderzoek vereist was, maar toont niet aan dat de gemachtigde van de minister zijn bevoegdheden in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, te buiten is gegaan. Een verder onderzoek van een herhaald asielverzoek is immers slechts vereist indien er effectief nieuwe gegevens beschikbaar zijn en de gemachtigde van de minister oordeelde op goede gronden dat dit niet het geval was.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/4 en 49/3 van de Wet van 15/09/2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980, BS 06/10/2006 en de Europese Richtlijn 2004/83.

Verzoekster stelt dat uit de bestreden beslissing niet blijkt of de gemachtigde van de minister de nieuwe asielaanvraag grondig heeft onderzocht in het kader van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet om te weten of haar de subsidiaire beschermingsstatus kon worden toegekend. Zij meent dat de verweerder dit op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet ambtshalve had moeten doen. Verzoekster betoogt nog dat de gegeven motivering in de bestreden beslissing volstrekt stereotiep is in de zin dat er onvoldoende persoonlijke motivering wordt gegeven, rekening houdend met de concrete en individuele elementen van voorliggend dossier.

Aangezien verzoekster niet aantoont dat artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet incorrect zou zijn toegepast, kan verder niet ingezien worden op welke wijze de artikelen 48/4 en 49/3 van de Vreemdelingenwet zouden miskend zijn. Een toepassing van deze artikelen is immers slechts vereist voor zover nieuwe gegevens die konden leiden tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aangebracht werden, quod non. Verzoekster kan de schending van deze artikelen niet dienstig aanvoeren.

Waar verzoekster een schending aanvoert van de Richtlijn 2004/83/EG, stelt de Raad vast dat zij niet preciseert welk artikel van deze richtlijn zou geschonden zijn door de bestreden beslissing. Dit onderdeel van het middel is bij gebrek aan voldoende precisie dan ook niet ontvankelijk.

In zoverre de verzoekster opnieuw de schending van de motiveringsplicht, het principe van de goede rechtsbedeling alsook het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert, wordt verwezen naar de bespreking van het eerste middel.

Het tweede middel is, zo al ontvankelijk, ongegrond.

In een derde middel voert verzoekster de schending aan van het redelijkheidsbeginsel en stelt dat de in het dossier voorhanden zijnde feitelijke gegevens onverenigbaar zijn met het door verweerder genomen besluit.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts vastgesteld worden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301), wat in casu niet het geval is. De Raad stelt vast, met verwijzing naar de bespreking van het eerste middel, dat de motieven van de bestreden beslissing niet worden tegengesproken door de stukken uit het administratief dossier en dat zij de genomen beslissing schragen.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie en twintig januari tweeduizend en negen door:

mevr. J. CAMU,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.